

Ansaret, ikke det Ansvar, der hvilede paa ham eller Regeringen, men det Ansvar, der vilde komme til at hvile paa Venstre. Ministeren har talt om det baade i Indledningen til og i Slutningen af sit Foredrag. I Indledningen hedder det, Sp. 1286—87, saaledes: „Men det maa jo saa ogsaa, saaledes som de politiske Forhold ligger, være Venstre klart, at det paa Grund af Partiets Stilling i Landstinget har Ansaret for, hvorledes Lovforslaget, naar det endelig gennemføres, kommer til at se ud.“ Det er den første Udtalelse om Ansaret, vel at mærke et Ansvar, der kommer til at hvile paa Venstre. Og Ministeren sluttede sin Tale med at sige: „Men jeg gentager, hvad jeg begyndte med at sige, at de særlige politiske Forhold i Øjeblikket paa Rigsdagen gør, at paa det Parti, som sidder inde med Afgørelsen i det andet Ting, hvis Tilslutning er nødvendig, vil en stor Del af Ansaret for denne Sags videre Behandling komme til at hvile.“ Her overfor var det, jeg tillod mig at bemærke, at det er vel tidligt at kaste Bold med Ansaret, naar man staar ved Indledningen til Forhandlingen om en saa stor og vigtig Sag. Thi jeg gentager min Paastand fra mit Foredrag ved Mødets Begyndelse: at det er ikke blot et enkelt Parti, der faar Ansaret for denne Sag, men Ministeriet har selvfølgelig sit Ansvar, naar det fremsætter Lovforslag, som det paa Forhaand ved indeholder væsentlige Bestemmelser, som Venstre har modsat sig lige til denne Dag, deriblandt Spørgsmaalet om tvungen Børnebespisning og Spørgsmaalet om at tildele Ligningsmyndighederne Ret til paa saa mange forskellige Felter, ogsaa paa hidtil uprøvede, at udskrive Skatter af Borgernes Lommer. Ansaret kommer vi derfor i det mindste til at dele. Ministeren kan ikke frigøre sig for Ansaret; Ministeren har selvfølgelig ogsaa Ansvar for, hvad der foreligger fra hans og Regeringens Side. Men det glædede mig at høre, at Ministeren erklærede sig villig til Forhandling om de Spørgsmaal, hvorom der har været delte Meninger. Den ærede Minister udtalte sin Glæde over, at Lovforslagets Formaal var vi enige om; Vejene og Midlerne til at faa Formaalet fyldestgjort kan altsaa være Genstand for Forhandling.

Hvad nu Spørgsmaalet om § 2 angaar, vil jeg ganske bestemt hævde, at Indholdet af denne Paragraf staar ikke i nøje Overensstemmelse med de Udtalelser, der er faldet fra Ministerens Side; men det glædede mig, at Ministerens Udtalelser viser, at han ikke vil fastholde Indholdet af § 2. Jeg

mener, at § 2 slet ikke har noget med dette Lovforslag at bestille. Naar man ikke vil ind paa en tvungen Bespisning af uformuende Folks Børn, har det Spørgsmaal slet ikke noget at gøre her, thi saa har man andre Veje at gaa. Jeg har i Dag henvist til Grundloven, der siger, at Samfundet har at tage Hensyn til Forældrene, som i første Instans har Forsørgelsespligten, og kan de ikke forsørge deres Børn, maa de henvende sig til de Institutioner, som Staten har indrettet til at imødekomme Ønsker og Krav fra de Hjems Side, hvor man af økonomiske Grunde ikke er i Stand til at give Børnene en ordentlig Forplejning. Men man skal ikke tvinge Kommunerne dertil. Det er det, jeg har holdt paa, og det er det, jeg fremdeles holder paa. Og naar det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) ved Hjælp af Rigsdagstidende vilde sætte mig i Modstrøning til mig selv og mit tidligere Standpunkt, kan han ingen Vegne komme dør. Her maa jeg bede om Formandens Tilladelse til kortelig at referere mine Udtalelser angaaende Spørgsmaalet om Skolebespisning ved en Forhandling, der fandt Sted den 17. Februar 1902; mine Udtalelser findes Sp. 3394. Dør udtaler jeg følgende: „Derimod har det været mig en Glæde at se, at jeg nu er i fuld Overensstemmelse med den højtærede Minister, der vil, at man ikke skal tvinge Kommunerne, hverken juridisk eller moralsk, men at man skal overlade til Kommunerne frie Selvbestemmelse, naar der er private Foranstaltninger i Gang i Retning af at bespise fattige Skolebørn, at yde kommunal Støtte dertil, uden at det faar Fattighjælps Karakter, og uden at man indenfor visse Grænser behøver at søge Amdsraadets Samtykke dertil. Da dette ikke er et socialistisk og heller ikke et radikalt Forslag, men efter min Mening et moderat Forslag, saa er det mig en Glæde, at jeg kan give det min Stemme.“ Det var det, jeg sagde om den Ting den Gang, og det er det, jeg har gentaget nu: at for saa vidt der er Foreninger i Kommunerne, for saa vidt der er Borgere indenfor en Kommunes Grænser, der vil gøre noget for at hjælpe fattige Forældre til Bespisning af deres Børn, hvad enten det nu bliver skolepligtige Børn eller ikke skolepligtige Børn, saa maa Kommunerne have Frihed, om de vil; men de maa ogsaa have Frihed til at lade være med at understøtte saadanne Bestræbelser, om de ikke vil. Mit Standpunkt er fremdeles det, som jeg mener er i Overensstemmelse med Grundlovens Betragtning. I første Instans er det Forældre og Værger, der har at sørge for deres